

Κερκύρας Νεκτάριος: Η συγχώρηση προς τον συνάνθρωπο απαραίτητη προϋπόθεση για να λάβει και ο άνθρωπος τη συγχώρηση του Θεού

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων](#)

Το εσπέρας της Κυριακής, 22 Φεβρουαρίου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων, [κ. Νεκτάριος](#), χοροστάτησε κατά τον πρώτο Κατανυκτικό Εσπερινό της Συγγνώμης, ο οποίος τελέστηκε στο Ιερό Προσκύνημα του Αγίου Σπυρίδωνος στην πόλη της Κέρκυρας. Στον εσπερινό παρέστη πλήθος πιστών καθώς και οι Ιερείς της Α΄ Αρχιερατικής Περιφέρειάς Κερκύρας.

Μετά το πέρας του Εσπερινού, ο Σεβασμιώτατος απηύθυνε λόγο πνευματικής οικοδομής προς το εκκλησίασμα, αναφερόμενος στο βαθύ νόημα της αλληλοσυγχώρησης ως προϋποθέσεως για την είσοδο του πιστού στο στάδιο της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Με λόγο πατρικό, ο κ. Νεκτάριος ανέπτυξε το βαθύ πνευματικό νόημα της ενάρξεως της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, την οποία η υμνολογία της Εκκλησίας χαρακτηρίζει «Μέγα Πέλαγος», δηλαδή περίοδο αγώνος, καθάρσεως και εσωτερικής αναγεννήσεως. Εκάλεσε τους πιστούς να εξέλθουν από την πνευματική χαλάρωση και τη ρουτίνα της καθημερινότητας και να ανακαλέσουν τον εαυτό τους σε μετάνοια, ώστε να συμπορευθούν με τον Χριστό στο Πάθος και να αξιωθούν να μετάσχουν στο φως της Αναστάσεως. Η Εκκλησία, τόνισε, δεν εισάγει τον άνθρωπο στη Σαρακοστή με εξωτερικές υποχρεώσεις, αλλά με ευαγγελική πρόσκληση αλλαγής τρόπου ζωής.

Κεντρικός άξονας της ομιλίας υπήρξε το μήνυμα του Εσπερινού της Συγγνώμης πως η συγχώρηση προς τον συνάνθρωπο αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για να λάβει και ο άνθρωπος τη συγχώρηση του Θεού. Ερμηνεύοντας την Κυριακή Προσευχή, υπογράμμισε ότι τα λόγια «ἄφες ἡμῖν... ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν» συνιστούν πνευματικό νόμο ζωής καθώς ζητούμε το έλεος του Θεού στον ίδιο βαθμό που το προσφέρουμε στους άλλους. Η συγχώρηση, επομένως, δεν είναι ηθική σύσταση, αλλά θεολογική αναγκαιότητα που ρυθμίζει τόσο τις σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων όσο και τη σχέση τους με τον Θεό.

Αναφερόμενος στη σύγχρονη πραγματικότητα, επισήμανε ότι η εποχή μας χαρακτηρίζεται από ένταση, διεκδίκηση δικαιωμάτων, οργή και διάθεση ανταποδόσεως. Ζούμε την εποχή του δικαιωματισμού. Ο άνθρωπος, απογοητευμένος συχνά από την ανθρώπινη δικαιοσύνη. Η χριστιανική στάση δεν είναι η εκδίκηση αλλά η εμπιστοσύνη στη δικαιοσύνη του Θεού και η υπέρβαση του εγωισμού διά της συγγνώμης.

Ιδιαίτερως στάθηκε στον διάλογο του αποστόλου Πέτρου με τον Χριστό, όπου αποκαλύπτεται το απεριόριστο μέτρο της συγχωρήσεως («έως εβδομηκοντάκις επτά»), τονίζοντας ότι ο πιστός καλείται να μιμηθεί τη θεία ευσπλαχνία. Η συγχώρηση δεν είναι αδυναμία ούτε παραχώρηση στον άλλον, αλλά δύναμη πνευματική και πράξη ελευθερίας. Αντιθέτως, η μνησικακία αποτελεί κρυφό αλλά φοβερό πάθος, που διαβρώνει την καρδιά, απομακρύνει τη χάρη του Θεού και καθιστά ανενεργή την προσευχή.

Η πνευματική ζωή, υπογράμμισε, δεν οικοδομείται πάνω στην αυτάρκεια του «δικαίου» μας. Ο ίδιος ο Χριστός δεν σταυρώθηκε επειδή στερούνταν δικαίου, αλλά ενώ είχε το απόλυτο δίκιο. Συνεπώς, η συγχώρηση είναι πράξη σταυρική αφού σταυρώνει ο άνθρωπος τον εγωισμό του, για να αναστηθεί μέσα του η αγάπη. Η Εκκλησία γι' αυτό τοποθετεί τη συγγνώμη στην αρχή της Σαρακοστής, διδάσκοντας ότι πριν από τη νηστεία των τροφών απαιτείται η «νηστεία της κακίας».

Διευκρίνισε ακόμη ότι συγχωρώ δεν σημαίνει δικαιώνω την αδικία ούτε διαγράφω τη μνήμη του γεγονότος, αλλά δεν επιτρέπω στο κακό να γίνει τρόπος υπάρξεώς μου. Η συγχώρηση ελευθερώνει τον άνθρωπο από τη δουλεία του παρελθόντος και τον καθιστά μέτοχο της αιωνιότητας. Κριτήριο αληθινής συγγνώμης είναι η προσευχή υπέρ εκείνου που μας λύπησε, όπως προσευχόμαστε για τον εαυτό μας.

Ο Σεβασμιώτατος επεσήμανε ότι η Εκκλησία δεν μιλά πρωτίστως για δικαιώματα αλλά για σχέσεις, οι οποίες θεραπεύονται μόνο διά της συγχωρήσεως. Η σωτηρία δεν είναι νομική πράξη, αλλά αποκατάσταση κοινωνίας με τον Θεό και τον αδελφό. Κάθε πράξη συγγνώμης αποτελεί «Ανάσταση πριν την Ανάσταση», νίκη της αγάπης επί της έχθρας και κατάργηση του πνευματικού θανάτου.

Παράλληλα, κάλεσε τους πιστούς να μη περιμένουν την πρωτοβουλία του άλλου, αλλά να σπεύδουν οι ίδιοι να ζητούν συγγνώμη, κατά το παράδειγμα του Χριστού που προσήλθε πρώτος προς τον άνθρωπο. Η συχώρηση δεν είναι αποτέλεσμα απλής ανθρώπινης προσπάθειας, αλλά καρπός της θείας χάριτος, την οποία ο πιστός οφείλει να επικαλείται με ταπείνωση.

Καταλήγοντας, τόνισε ότι η Αγία Τεσσαρακοστή δεν είναι περίοδος εξωτερικής αυτοβελτιώσεως, αλλά χρόνος μεταμορφώσεως. Ο αληθινός εχθρός δεν είναι ο αδελφός μας, αλλά η αμαρτία που διασπά την ενότητα με τον Θεό και μεταξύ μας. Η συχώρηση αποτελεί ενεργό αγάπη και θεραπεία της ψυχής, το «κλειδί» που ανοίγει τη θεία ευσπλαχνία. Με αναφορά στον λόγο του Εσταυρωμένου «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς», προέτρεψε όλους να εισέλθουν στο στάδιο της Σαρακοστής με

διάθεση μετανοίας, συμφιλιώσεως και ζώσης αγάπης, ώστε να βιώσουν αληθινά το μυστήριο της Αναστάσεως.

Μετά το πέρας της ομιλίας του, ο Σεβασμιώτατος ανέγνωσε τη συγχωρητική ευχή υπέρ πάντων των παρευρισκομένων, επικαλούμενος το έλεος και τη φιλανθρωπία του Θεού, ενώ στη συνέχεια ακολούθησε, κατά την εκκλησιαστική τάξη, ο ασπασμός της συγχωρήσεως μεταξύ του Ποιμενάρχου, του ιερού κλήρου και του πιστού λαού, μέσα σε κλίμα κατανύξεως και πνευματικής συγκινήσεως.

